

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

III. De culpa quæ incurritur, cùm aliquod peccatum in confessione verbis
dubijs, & nihil tale quid significantibus manifestatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

COMMVNIONE. 93

transgressorem conceperat, deponendam inducit: interminationem pœnæ æternæ mutat, atque in misericordiam, dona gratiæ & gloriæ conuertit. Merito igitur Deum cum regio Prophetæ Dauide orare debemus: *Domine, Psalm. 140.*
non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis.

CAPVT III.

De culpa que incurritur, cum aliquod peccatum in confessione verbis dubijs, & nihil tale quid significantibus manifestatur.

Qui sapius confitentur, solent in aliud vitium impingere, quod ab eadem radice originem ducit; cum videlicet sua scelera verbis aut vocibus, nullam culpam aut peccatum significantibus patefaciunt, utpotè quando dicunt: Confiteor de his meis imperfectionibus & delictis, quod exiguam patientiam, humilitatem, charitatem habuerim, orationes meas cum maiori attentione non dixerim, linguam meam & oculos melius non custodierim, turpes & inutiles cogitationes celerius ab animo meo non eiecerim, hoc vel illud opus cum

Cum tanta humilitate & charitate, quanta potui, non absoluerim, verba quædam otiosa & obmurmuratione plena protulerim. Hæc & similia verba, nullam culpam aut peccatum significant; nam cum homo contra id ad quod obligatus est agit, aut quod facere debet, & iniunctum est intermittit; culpa vel peccatum est: sed omnia ista ab eo reuera proferri possunt, qui id, ad quod tenebatur, penitus executioni mandauit, etiam si quicquid facere potuisset, & melius perfectiusque fuisset, non fecisset; non enim Deus homines sub pœna peccati mortalis, aut etiam venialis semper ad faciendum quicquid possunt, aut quod melius & perfectius est, obligat. Itaque si quis peccata sua his tantum verbis absque vlla alia explicatione confiteretur, absolui non posset: quia ne vnum quidem peccatum aperte manifestasset.

Verum quando is, qui sæpè ad confessionem accedit, dubium aliquod peccatum detegere cupit, nec certus est, an illi consenserit, & in repellenda negligens fuerit; tunc nequaquam reprehensione dignum est, huiusmodi inter confitendum verbis via, modò alia

alia sua peccata clarè & distinctè apertiat. Quòd si non recordatur se ab ultima sua confessione hoc delictum commississe, aliud quoddam antea-ctæ vitæ confiteri potest, vt absolutio aliquam materiam inueniat. Vbi verò peccata sua certa, & à se admissa fuisse nouit; hac loquendi ratione nequam vtetur, sed potius manifestis & significantibus verbis confitebitur dicendo: fateor me in custodia cordis mei negligentem fuisse, otiosas cogitationes non ita studiosè, vt debebam, repulisse, tam attentè & deuotè, vt oportebat, orationi non vacasse, motibus iræ, superbix, odij & inuidix, cū tanta patientia, humilitate & caritate, sicuti obligatus erā, non restituisse, pigrum ad bona operā fuisse, quædam facienda omisisse, alia verò facta non ob tam sanctum finem, ac teneor, id est, ad gloriam Dei præstitisse: sed è contrario à voluntate & inclinatione praua motum, honorem, ac delectationem in illis quærendo me ipsum spectasse. Ego nimio desiderio & auiditate corporis, in cibo & potu, vestitu & recreationibus, neglecta temperantiæ regula, commoditates apertui. In aduersitate, naufragio,

gio, & afflictione occurrente, nimiam displicentiam & animi moerorem concepi, nec me diuinæ voluntati, vti oportebat, conformaui. In ijs, quæ ex voto obtigerunt, propter honorem, laudem, voluptatem, vel delectationem, quam adferēbant, nimis vati gloriatus sum, nec ad gloriam Dei & salutem animarum retuli. Linguam meam non tam diligenter, ac tētebar, refrenauī. Me absque necessitate, & animarum vtilitate laudauī, curiosi inquisiui, & inania verba protuli.

Hæc & similia quotidiana sunt delicta, quæ sæpius in vna hebdomada, modo vno die committunt, qui Deo diligenter & sollicitè seruiunt, (qui enim hac cura soluti viuunt, in alias multo grauiores noxas cadunt) & talibus verbis confiteri debent, quibus culpam suam patefaciunt. Verum desiderium accusandi se, vti oportet, demissio animi, dolor & pœnitentia sceleris, laudem quod ex spiritali profectu acquirunt, perspicuè antè oculos mentis has & similes offensas constituēt, & verba ad explicandum, vti conuenit, grauiā & atrociam suggeret, quia in sacro Confessionis Sacramento peccata contra seipsum testimonium deponit.

COMMVNIONE.

97

testis autem iudicialiter examinatus, veritatem aperte manifestare tenerur. Imò quod amplius est, ratione Dei cōtra seipsum Aduocatus constitutus est, qui omnem pro suæ causæ iustitia rationem adducere, & certò, & clarè iniquitatem ac partis aduersæ delictum manifestare debet.

Cum ergò peccator in hoc foro eiusmodi hominum personam sustineat, necesse est, vt omnem peccati grauitatem declarando & confirmando fidele testimonium contra seipsum proferat; causam Dei prosequatur, omnes rationes adferat, quæ ipsum ad amorem & præceptum illius seruandum obligant; debito cum dolore suam ingratitude, malitiam, & quicquid illum intendere potest, agnoscat. Tunc Deus infinita sua misericordia motus, hominem manu apprehendit, aduocatum & protectorem se constituit, sententiamque in fauorem illius profert, partim ab omnibus suis peccatis liberando; partim à confusione & pœna æterna, imò & temporali vindicando, quam suis delictis promeruerat.

Iraque quiddam in hoc iudicio admirabile cōtingit, quòd videlicet peccatori crimina cum occultantur, neq; pro-

E

pro-

88 DE FREQUENTI

prout oportet ad lucem educuntur, in iudicio Dei detegenda & propalanda referentur, vt tunc in terribili illo tribunali puniatur, ac in cōspectu cœli terræque confundatur. Quod si iam illa benè cōfiteatur, & cum decenti contritione manifestet, ita cooperit & occultit, vt nunquam in suam confusione vel pœnam Deo vel hominibus nota sint futura. Nā cum illo ita se gerit, quasi nunquam offendisset; libenter illum etiam intuetur, cum simili caritatis affectu desiderat, tanta liberalitate & abundantia de thesauris gratiæ & gloriæ participem facit, ac si citius quam illum ad iram prouocasset. Quam benè Regius Propheta Dauid huc alludebat: *Beati quorum remissa sunt iniquitates, & quorum tecta sunt peccata* tecta dicuntur, quia non amplius in reorum natura sunt, & quamuis essent nunquam tamen contra peccatores producerentur.

Psalm. 31.

CAPVT IV.

De abusu qui committitur, cū peccata venialia absque dolore vel corrigendi proposito in confessione deteguntur.

IN quibusdam Dei seruis, qui scilicet confitentur, & à peccato mortali absti-